07/03/2019

Όσιος Λαυρέντιος, ο Προστάτης της Σαλαμίνας

/ Επικαιρότητα

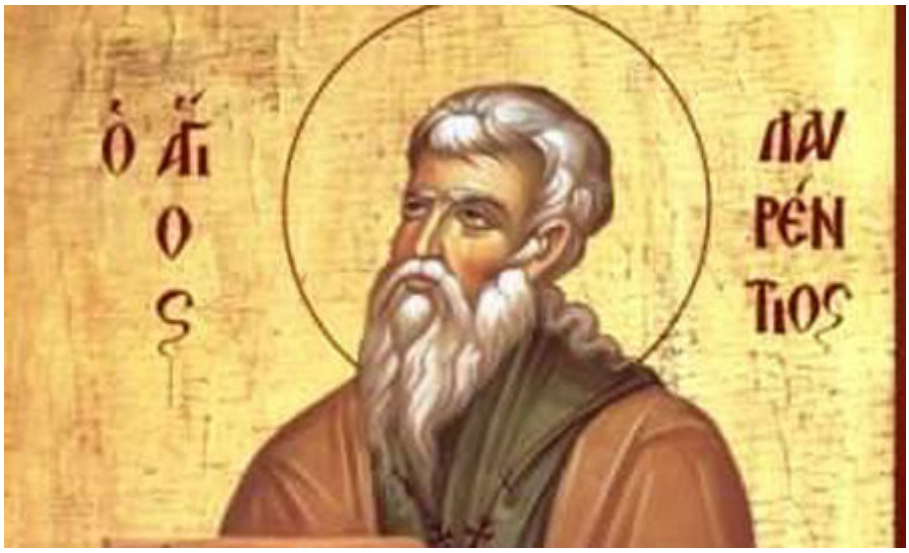

Ο Όσιος Λαυρέντιος κτήτορας της Ιεράς Μονής Φανερωμένης στη Σαλαμίνα, τιμάται από την Εκκλησία μας κάθε χρόνο στις 7 Μαρτίου.

Γεννήθηκε στα Μέγαρα της Αττικής, κατά το πρώτον ήμισυ του 17ου μ.Χ. αιώνα, από γονείς απλοϊκούς τον Δημήτριο και την Κυριακή, ευλαβείς στην ορθόδοξη πίστη και αφοσιωμένους στην Εκκλησία.

Το κοσμικό του όνομα ήταν Λάμπρος Κανέλλος. Όταν ενηλικιώθηκε παντρεύτηκε τη Βασίλω και απέκτησε δύο γιους τον Ιωάννη και τον Δημήτριο. Με την οικογένειά του ζούσαν ευσεβή και απλοϊκή ζωή, μέσα στα πολύ δύσκολα εκείνα χρόνια της τουρκοκρατίας.

Το επάγγελμά του ήταν αγρότης, γνώριζε όμως και την τέχνη του οικοδόμου. Η ζωή του ήταν απολύτως ενάρετη, με εγκάρδια ορθόδοξη παραδοσιακή ευσέβεια και προσευχή, χαρίσματα τα οποία τον έκαναν φίλο του Θεού και των Αγίων Του.

Για τον λόγο αυτό, όταν κάποτε βρισκόταν με άλλους συμπολίτες του σε αγροτική περιοχή για καλλιέργεια των χωραφιών, κάποια νύχτα εμφανίσθηκε σ’ αυτόν σε όραμα η Υπεραγία Θεοτόκος, η οποία τον καλούσε να μεταβεί σε τόπο που του υπέδειξε, για να οικοδομήσει την Εκκλησία της. Ο τόπος αυτός βρισκόταν στο βόρειο μέρος της Σαλαμίνας, απέναντι από την παραλία της Μεγαρίδος με την ονομασία Μεγάλο Πεύκο (σημερινή Νέα Πέραμος). Ο γέροντας δεν αποφάσιζε να εκτελέσει την εντολή αυτή, γι’ αυτό την επομένη νύχτα εμφανίσθηκε και πάλι η Παναγία, προτρέποντας αυτόν με τρόπο εντονότερο. Επειδή όμως έμενε στις

αμφιβολίες του, βλέπει για τρίτη φορά την Παναγία προστάζοντάς τον, λέγοντας: «Τάχιστα πορεύου, ἄνθρωπε, εἰς τὴν νῆσον, εἰς τὴν ὁποίαν σοῦ εἶπον, νὰ ἐκτελέσῃς τὸ παρ᾽ ἐμοῦ προσταττόμενον».

Τότε ο ταπεινός γέροντας επέστρεφε έντρομος στην πόλη του τα Μέγαρα, και διηγήθηκε το όραμα σε γνωστούς και φίλους, από τους οποίους άλλοι πίστευαν σ' αυτά και άλλοι αμφέβαλαν, αυτός δε παρέμενε στο σπίτι του αναποφάσιστος.

Κάποια νύχτα εμφανίσθηκε και πάλι σ' αυτόν η Υπεραγία Θεοτόκος, απειλούσα αυτόν, να πάει στην Σαλαμίνα και να εκτελέσει την εντολή της.

Τότε έλαβε την μεγάλη απόφαση και ήρθε στην παραλία για να περάσει απέναντι. Ήταν όμως τόσο μεγάλη η θαλασσοταραχή και πλοιάριο πουθενά δεν υπήρχε, ώστε να φαίνεται ότι ήταν ακατόρθωτο να περάσει απέναντι στην Σαλαμίνα. Ενώ δε καθόταν συλλογισμένος και απελπισμένος, ακούει υπερκόσμια φωνή να του λέει: «Ρίξε την κάπα σου στην θάλασσα και αφού καθίσεις επάνω σ' αυτήν, θα σε οδηγήσει χωρίς κίνδυνο στο νησί. Με απόλυτη εμπιστοσύνη στην θεία προσταγή και αποβάλλοντας κάθε φόβο και ενδοιασμό, διέσχισε τη θάλασσα επάνω στην κάπα του και έφθασε σώος και αβλαβής στην νήσο Σαλαμίνα. Ευθύς πήγε στον τόπο όπου του είχε υποδείξει η Θεοτόκος, και όπου σκάβοντας στα ερείπια παλαιοτέρας Ι. Μονής με πολλούς κόπους, βρήκε την θαυματουργό εικόνα της Θεομήτορος, μαυρισμένη μεν από την υγρασία, πραγματικό όμως θησαυρό για την νήσο της Σαλαμίνος και για όλη την Ορθόδοξη Εκκλησία.

Η Εικόνα αυτή της Υπεραγίας Θεοτόκου, ονομάσθηκε Φανερωμένη, διότι ακριβώς φανερώθηκε στον Όσιο. Το ίδιο όνομα έλαβε και η Ιερά Μονή την οποία στην συνέχεια ανοικοδόμησε, το 1682 μ.Χ., με πολλούς κόπους ο Όσιος, ο οποίος γενόμενος Μοναχός έλαβε το μοναχικό όνομα Λαυρέντιος. Σ' αυτήν την Ι. Μονή χρημάτισε Ηγούμενος, συγκεντρώνοντας Ιερομονάχους και Μοναχούς, διδάσκοντας και δίνοντας το παράδειγμα της κατά Θεόν οσίας βιοτής και κατέστησε την Ι. Μονή περιώνυμη και σεβάσμια στην εποχή του.

Αρχικά έκτισε το μικρό Εκκλησάκι, το οποίο σήμερα τιμάται επ' ονόματι του αγίου Νικολάου και αργότερα το μεγάλο Καθολικό, ο οποίο όμως δεν πρόφθασε να δη αγιογραφημένο με τις εξαίρετες τοιχογραφίες, τις οποίες θαυμάζουμε και σήμερα.

Αυτόν τον απλοϊκό άνθρωπο, τον όσιο Λαυρέντιο ο Θεός τον προίκισε με θαυμαστά πνευματικά χαρίσματα, μεταξύ των οποίων ήταν το χάρισμα της θαυματουργίας, διότι ο όσιος επιτελούσε θαύματα ενώ ακόμη ευρισκόταν στη ζωή. Ένα τέτοιο θαύμα είναι αυτό της θεραπείας της συζύγου Οθωμανού αξιωματούχου, την οποία οι γιατροί δεν μπόρεσαν να θεραπεύσουν. Η φήμη του Αγίου Λαυρεντίου, ότι

θεραπεύει αρρώστους με την προσευχή του, έφθασε στα αυτιά της, και παρά τις έντονες αντιρρήσεις του συζύγου της, εκλήθη στο σπίτι τους στην Αθήνα, όπου με προσευχή και την σημείωση του σημείου του Σταυρού στο σώμα της, την έσωσε από βέβαιο θάνατο. Το θαύμα αυτό είχε ως αποτέλεσμα όχι μόνο τον βαθύτατο σεβασμό και τις ευχαριστίες του συζύγου της, αλλά και την απόδοση στην Ι. Μονή κτήματος με ελιές, ευρισκομένου στην απέναντι περιοχή της Μεγαρίδος, η οποία μέχρι σήμερα αποκαλείται Βλυχάδα, το οποίο ανήκε παλαιότερα στην (ερειπωμένη) Ι. Μονή και το οποίο ο Οθωμανός παράνομα κατακρατούσε.

Στην άσκηση και προσευχή έζησε ο όσιος αρκετά χρόνια, κοιμήθηκε δε εν Κυρίω την 9η Μαρτίου του 1707 μ.Χ. (κατά άλλους στις 6 Μαρτίου 1707 μ.Χ.), ημέρα της μνήμης των αγίων Σαράντα Μαρτύρων, όπως φαίνεται από ανορθόγραφη σημείωση σε χειρόγραφο, σωζόμενο στην Ι. Μονή από τα χρόνια εκείνα. Τον διαδέχτηκε στην Ηγουμενία ο υιός τους Ιωάννης, ο οποίος είχε γίνει Μοναχός, με το Μοναχικό όνομα Ιωακείμ.

Η μετάθεση της μνήμης του στην 7η Μαρτίου φαίνεται ότι έγινε από τους Μοναχούς της Ι. Μονής του, για να μη συμπίπτει με τη μεγάλη εορτή των αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων.

Η Κάρα, η σιαγόνα και τμήματα των χειρών του Αγίου βρίσκονται στην Ιερά Μονή Φανερωμένης Σαλαμίνος. Η τιμία κάρα του, που φέρει αργυρό περίβλημα, απόκειται σε προσκύνηση στο ναΰδριο του Αγίου Νικολάου.

Τέλος να σημειώσουμε ότι μοναχή έγινε και η σύζυγός του Οσίου Λαυρεντίου, η οποία μετονομάσθηκε σε Βασσιανή.